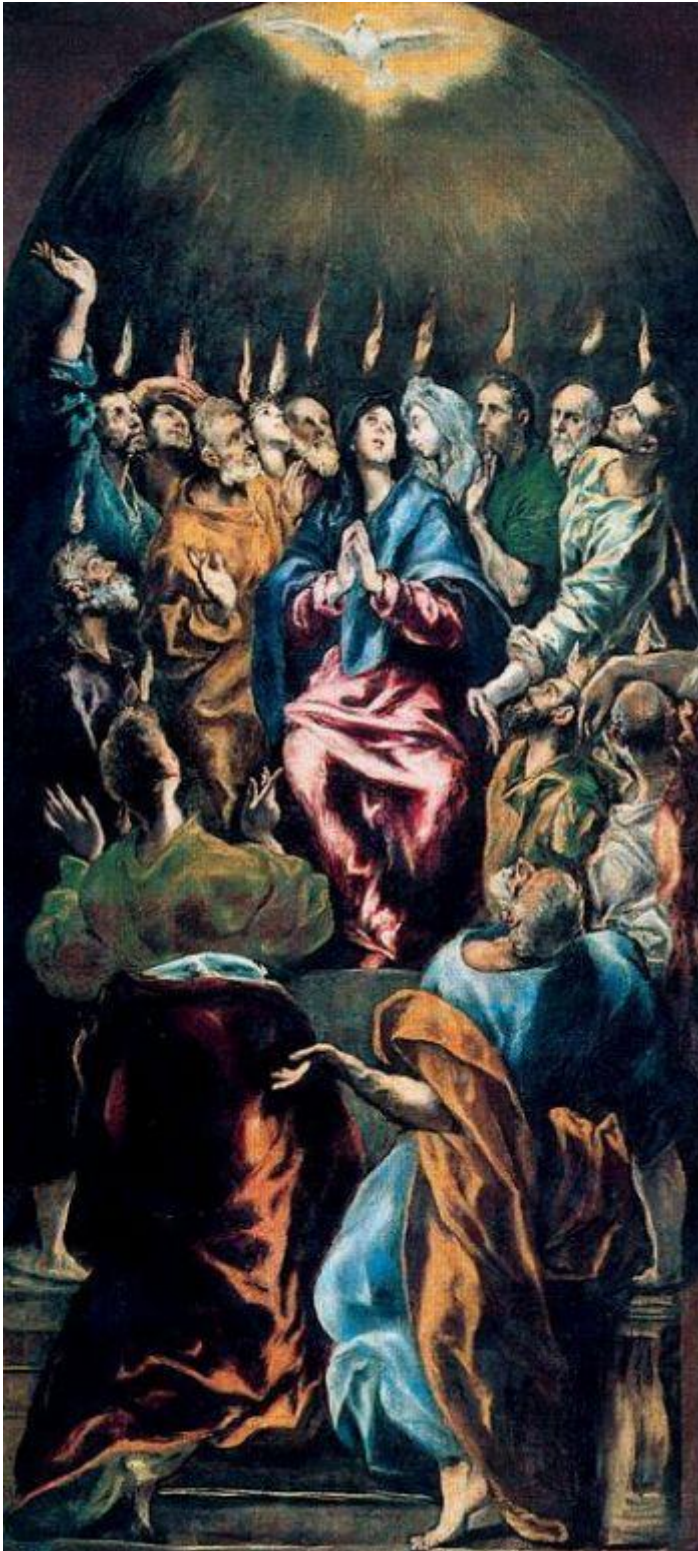

FESTA DE PENTECOSTA C

Fets 2, 1-11)

1. L'ACABAMENT DE LA CINQUENTENA PASQUAL...

Inaugurats el Dia de la Pasqua, la cinquantena pasqual troba avui el seu acabament amb la festa de Pentecosta, com ho expressa molt bé el seu prefaci:

2. LA FESTA DE PENTECOSTA:

Unes lectures que celebren inasgotable novetat de l'Esperit de Pentecosta, tan avui, com ahir, com demà.

* Avui actua encara l'alè de l'Esperit que Jesús ha escampat sobre els seus deixebles, el capvespre del primer dia de la setmana, fent d'aquest dia el primer d'una nova creació.

* Avui, plens de l'Esperit del Ressuscitat, som enviats, com els apòstols, igual que el Pare l'ha enviat (evangeli Joan 20, 19-23).

* Avui, l'Esperit que ha fet néixer l'Església el dia de la Pentecosta i que l'ha oberta a la seva missió universal, actua perquè la Bona Nova de Jesucrist mort i ressuscitat, sigui proclamada a totes les nacions que hi ha baix el cel de manera que cadascú l'escolti en la seva pròpia llengua . (Primera lectura:

* Avui, l'Esperit escapa en l'Església la varietat dels seus dons, de manera que els seus membres, diversos i complementaris, contribueixen harmoniosament a la construcció de l'únic cos de Crist (Segona lectura: 1Cor 12, 3-13).

LA TAULA DE LA PARAULA

Lluc ha construït el seu relat EN REFERÈNCIA AL SINAÍ, on una colla de fugitius havia nascut com a poble de Déu, per presentar-nos la Pentecosta com L'INFANTAMENT D'UN NOU POBLE. El temps i l'espai es recullen – comenten Ph. Bossuyt i J. Redemakers- per a l'infantament der la humanitat renovada pel do de l'Esperit Sant, com al Sinaí, en aquest dia en que Israel havia acampat tenint un sol cor i s'havia adherit a les paraules rebudes de Déu. A la unanimitat d'Israel al Sinaí, signe de l'acollida que el poble fa a la revelació que li és confiat per al món correspon a la de la petita comunitat dels Dotze, reunits amb les dones, Maria, i els germans... per rebre la promesa feta pel Pare a totes les nacions (*Témoins de la Parole de la Grâce. Actes des Apôtres*, pag. 142)

Del grup de deixebles "reunits"...

UN CONTEXT SIMBÒLIC:

L'esdeveniment té lloc en la "casa", a la cambra alta" on, després de l'Ascensió del seu Senyor, els deixebles es reuneixen.

És entorn d'aquest grup dels Dotze, nus simbòlic entre el nou poble de Déu, que són reunits tots junts, com eren reunits tots junts, en altre temps, els fills d'Israel al peu del Sinaí.

Pel que fa al dia mateix de la Pentecosta (el cinquantè després de Pasqua), és la festa en que el poble d'Israel recorda el do de la Llei i de l'Aliança que, al Sinaí, l'havia constituït com a "poble de Déu" entre les nacions.

LA IRRUPCIÓ DE L'ESPERIT

De cop, imprevist, difícil de traduir amb paraules humanes (una renou semblant a... com unes llengües de foc..), l'Esdeveniment és un nou Sinaí: anunciats pels profetes, els nous temps són inaugurats; la nova Aliança és instaurada en Jesucrist.

Ahir, al Sinaí, al moment de la primera Aliança, els trons feien tremolar la muntanya (es tracta del llenguatge bíblic convencional per anunciar una intervenció decisiva de Déu) Avui, ve del cel una renou semblant a la d'un vent violent així com un cop de vent en altre temps havia obert el mar Roig en dues parts davant dels Hebreus fugint de l'esclavatge d'Egipte.

Ahir, al Sinaí, , el Senyor havia baixat en el foc (Ex 18); i els rabins, per mostrar que aquesta Llei era destinada a tots els homes, imaginaven en els seus comentaris, que, per açò, la veu de Déu sortia i es partia en 70 veus, de

manera que tots els pobles la comprenen; i cada poble escoltà la veu en la seva pròpia llengua. Avui, com unes llengües de foc es posen sobre cadascun. No solament es troba plena d'aquest renou vingut de cop la casa on eren, sinó tots els deixebles s'omplen de l'Esperit Sant. Portant al seu compliment la Pasqua del Senyor, l'Esperit del Ressuscitat s'apodera d'aquest punyat d'homes i dones per fer-ne la cèl·lula inicial del nou poble de Déu, per establir-lo definitivament en la nova Aliança.

... a la multitud “provinent de totes les nacions:

Hi havia introduït en el relat un element nou. La irrupció de l'Esperit provoca una reunió que diu moltíssim de la missió d'aquesta Església que acaba de néixer. En efecte, la gent que es reuneix en multitud són, precisa Lluç, jueus pietosos, **PROVINENTS DE TOTES LES NACIONALITATS QUE HI HA BAIX EL CEL**; aquests anuncien ja, simbòlicament, la missió universal, catòlica, del nou Poble de l'Esperit.

Si miràssim un mapa seria fàcil constatar com aquesta evocació colorejada de quinze pobles o països recorre de fet el camp del món conegut d'aleshores, des del golf pèrsic fins a Roma, la capital de l'Imperi, on es deia que hi eren presents totes les nacions.

Lluç ja ha notat que si “tots” els deixebles són plens de l'Esperit Sant, cadascun s'expressa segons el do de l'Esperit. I ara ell ens descriu una multitud estupefacta, esglaiada, desconcertada. Perquè? Perquè TOTS, per diversos que siguin pel lloc d'origen (Parts, Medes, Elamites...) escolten uns Galileus, **CADASCUN EN LA SEVA PRÒPIA LLENGUA**, proclamar les meravelles de Déu. L'universalisme de l'Església, lluny de reduir les diferències, d'esborrar-les, s'expressa, des del començament, en el fet que els deixebles són fets capaços de parlar en la llengua dels qui els escolten. L'Esperit de Pentecosta dóna a l'església poder escoltar i celebrar les meravelles de Déu en la diversitat de races, llengües, cultures. És l'anti-Babel.

Hi ha tot un segon pla que comanda el relat de sant Lluç, amb les al·lusions a les manifestacions del Sinaí i a les promeses de la Nova Aliança. En efecte, la festa jueva de la Pentecosta commemorava el do de la Llei al Sinaí. Un poble entrava en aliança amb Déu. Més tard, Jeremies 31 i Ezequiel 36 havien anunciat una Nova Aliança.

Es pot comparar l'estrèpit del Sinaí: renou, vent, foc (Èxode 19), amb una certa dificultat de Lluç a traduir la irrupció sobtada de l'Esperit: Un renou semblant a... , com una espècie de llengües de foc. Es pot fer la comparació amb el baptisme de Jesús: L'Esperit Sant baixà sobre ell en la figura corporal, com un colom (Lc 3, 22). Recordem, així que, com Jesús a l'inici del seu ministeri, l'Esperit és vessat sobre l'Església al començament de la seva missió. Sinaí, Baptisme, Pentecosta: és l'Esperit que actua.

Sant Lluç evoca, doncs, el naixement de l'església: el grup dels deixebles rebent l'Esperit Sant és el germen del nou poble de Déu. La seva missió

universal és anunciada i nosaltres hi tenim una imatge anticipadora de la reunió dels pobles “vinguts de totes les nacions”.

Aspecte important remarcat per Lluç: gràcies a l'Esperit, la Paraula és escoltada per cadascú en la seva pròpia llengua. Es diu que Pentecosta és el contrari de Babel: el missatge de la Resurrecció és capaç de fer esclatar les fronteres lingüístiques, contra tots els murs de separació (Célebrer nº 279, pàg. 25)

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector haurà preparat curosament la seva proclamació, el que suposa que hi dedica temps i mitjans, i vetllarà a ben distingir les TRES PARTS d'aquest gran relat fundador:

- L'assemblea del deixebles: *Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es **trobaren tots junts** en un mateix lloc,*
- LA IRRUPCIÓ DE L'ESPERIT: *quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta,*
- *I omplí tota la casa on es trobaven asseguts.*
Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells.
- *Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressarse en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.*
- LA REUNIÓ QUE aquesta irrupció provoca: *Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents*
- L'esglai que provoca i simbòlica diversitat d'aquells que s'han reunit: *: de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel.*
 - **El meravellament i l'estupefacció** seva: a pesar de la diversitat de tots els qui es reuneixen evocada per la ... a pesar de la diversitat del orígens evocada potentment per l'enumeració: *Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs,*

+ però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Aquest salm 103 és un cant al Déu creador: de la contemplació de la “profusió” de les seves obres” brollen el meravellament i l’alabança del seu poble. L’Església en fa la seva pregària, en aquesta festa de Pentecosta, per a celebrar el Déu de Jesucrist que, per l’alè del seu Esperit, fa sorgir ua nova creació i a fer néixer un nou poble.

SEGONA LECTURA 1Corintis 12, 3-7. 12-13

APROFUNDIR AQUEST TEXT

En la jove i turbulenta comunitat de Corint, que Pau ha fundat, els qui es beneficien de certs dons o de certes manifestacions espirituals més o manco espectaculars, es creuen superiors als altres. L’Apòstol reacciona sens pèls a la llengua:

- tot açò els ha estat “donat”, (do, donar surt 7 vegades només en uns pocs versets).
- Tot açò és l’obra, l’acció d’un “mateix i únic Esperit (en l’Esperit... per l’Esperit... gràcies a l’Esperit: expressions que es repeteixen 4 vegades).
- Tot açò els ha estat donat “ple bé de tots”, i així, doncs, no s’ha de recercar per una glòria tot personal.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EI LECTOR estarà atent a posar de relleu:

- **La SIMETRIA DE CONSTRUCCIÓ** en les frases següents:

+ els dons de la gràcia són variats / *Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l’Esperit Sant.*

- **+ les funcions en el mateix Esperit són variades**

però és sempre el mateix Esperit. *Els dons que rebem són diversos, però l’Esperit que els distribueix és un de sol.*

+ Les activitats són diverses: *Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.*

Però és sempre el mateix Déu...

• **el JOC DE LES OPOSICIONS en aquestes frases:**

+ tots els membres / un sol cos

+ tots, jueus i pagans / batiats en l'únic Esperit, per formar un sol cos

+ tots/ nosaltres hem estat batejats en l'únic Esperit

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

COMENTARI A L'EVANGELI

La primer part del relat evangèlic es situa “després de la mort de Jesús, el capvespre del primer dia de la setmana; dia, pels lectors de Joan, dia de l'assemblea litúrgica dels cristians, temps privilegiat de la presència del Senyor Jesús a la comunitat que ell convoca per a partir-li la Paraula i el Pa, i per enviar-la al món.

Els deixebles estan reunits, en un mateix lloc: és per a l'evangelista una manera d'anunciar el caràcter eclesial de l'aparició que relatarà. Ells han tancat les portes per por dels jueus; aquesta por que els omplia fins aquell moment els israelites que ni gosen declarar-se a favor de Jesús, i desormait el grup dels deixebles , ells coneixen una situació d'angoixa amb la qual contrastarà ara mateix el do de la pau.

Tres temps característics de les trobades pasquals, s'hi detecten fàcilment:

*** Jesús té la iniciativa,**

es fa conèixer pels seus deixebles

els confia la missió.

- La iniciativa de Jesús

Jesús ve a realitzar així la seva promesa que els avia fet en el seu discurs de comiat: Tornaré a vosaltres....

Està dret enmig dels deixebles: literalment, “s’està de peus davant d’ells), passat que era passat de la condició d’estar ajegut, significat la mort a l’estar vertical de Ressuscitat.

La pau sigui amb vosaltres: aquests són els primers mots que el vivent adreça als seus deixebles reunits. No es tracta solament de la salutació habitual dels jueus, el Shalom

.Res de que sigui es tracti d’un simple desig, sinó el do efectiu de la Pau, segons la seva promesa. : Us dono la pau, us deixo la pau; no es com la del món...És la meua pau que us dono, la meua pau us deixo, o com el món la dona.

- El reconeixement

Jesús, llavors els mostra les mans i el costat (e referència al cop de llança segons S. Joan 19, 34). Certament el temps de la seva presència física ha passat, però aquell que està en mig d’ells és el Senyor Jesús, és a dir, el mateix que ells han vist mort, però també transfigurat per la Resurrecció. I e el “veure” que dona la fe, , “s’han omplert d’alegria”, d’aquesta alegria indefectible que els havia anunciat.: Jo tornaré i el vostre cor s’alegrarà; una alegria que ningú us podrà prendre (16, 22).

- La missió.

La trobada dels seus deixebles amb el vivent no s’acaba amb el reconeixement d’aquell que a través de la seva victòria sobre la mort a la creu. L’Església mateix s’esbandeix ara en missió:

- Després d’haver renovat el do de la pau: Pau a vosaltres!
- Jesús vessa sobre ells el seu alè, realitzant el gest primordial de la creació de l’home a Gn 2, 7. I l’al·lusió és encara més neta a l’acte creador que és l’única utilització al Nou Testament d’aquesta expressió del text del Gènesis.
- Es tracta d’una nova creació. Jesús glorificat comunica l’Esperit que fa renéixer l’home, fent-lo participar en la comunió divina: *Com* (no convida a una comparació, sinó que designa un fonament, un arrelament) *el Pare m’he enviat, jo us envii a vosaltres.*

- **I si són enviats, és per anunciar a “tota persona”, a tothom la Bona Nova de Déu.** X.Léon- Dufour explica: *Perdona / retenir, mostra un estil semític que expressa la totalitat per mitjà d'una parella de contraris. L'expressió significa aquí la totalitat del poder misericordiós transmès per la resurrecció als deixebles. La forma passiva que en diu l'afecte obtingut implica que és Déu l'actor del perdó: emprar un temps perfecte significa que el seu perdó és definitiu. Es podria parafrasejar: al moment en que la comunitat perdona, Déu mateix perdona (Lecture de l'Évangile selon Jean. Tom I, p. 241).*